

Resolució guanyadors/es

Concurs literari sobre sexualitats i erotisme

Programa Salut FAS

ABRIL 2020

CATEGORIA PROSA

Guanyador/a: La magrana enrojolada, de Queteix.

Premi: MUJER EN PUNTO CERO. (Nadal el Saadawi)

Finalista 1: Qué suerte tienen algunas, de Cuscús de pato

Finalista 2: Tu, jo i el temps, de Mathilda Hey

CATEGORIA POESIA

Guanyador/a: Cumple Sesenta y Nueve de CHEPE.

Premi: BEAT ATTITUDE. Antología de mujeres poetas de la generación beat.
(Annalisa Mari Pegrum)

Finalista 1: Sangro Sexo, anònim

Finalista 2: Crònica II, de Cinera

CATEGORIA PIULADA

Guanyador/a: Confinados antes de las 8, de Confinada.

Premi: SEXO COMO QUIERAS. (Flo Perry)

Finalista 1: Poco necesito, de itsuki

Finalista 2: Tremolo, de Tremolo.

PROSA GUANYADORA

Magrana enrojolada

Dormir? Qui aconsegueix dormir sota els efectes devastadors del desig?. La paret que ens separava havia deixat de tenir la consistència genuïna. Totes dues ens trobàvem esquena contra esquena amb només uns fins llistons de fusta que barraven el pas al nostre plaer. Notava certes molèsties a l'esquena. Em preguntava si ella també percebia com de la paret en procedia una escalfor insòlita. No em volia moure, no volia que ella advertís que encara seguia desperta. Però l'escalfor començava a fer-se insuportable. I jo aguantava. Era la paret que cremava?!, de sobte, es flinga la fusta. Tremola. Deixo anar un esglai mig ofegat, sorpresa mentre noto com el cor em demana a crits que em calmi. L'instint em porta a quedar-me quieta, escoltant, contenint l'aire, reprimint el meu desig. En aquests segons en què comença la batalla d'ardors entre la fusta i el meu cos la ment em porta per llocs insospitats. Vull que sàpiga que em provoca, que la noto cada cop més propera, que la vull dintre meu. Com més es mou, més lluny em porta la meva ànsia. Se'm constreny la respiració, ja no puc exhalar res que no sigui un gemec d'impotència submissa. Els vells llistons de fusta ara ja no m'oprimeixen l'esquena, són sedosos i llisos com un llençol massa usat. M'hi torno a recolzar devastada. Uns pessigolles m'indiquen el camí al fervent plaer. Vull continuar imaginant, però em continc. I la paret retorna a la seva fredor glacial natural. Rígida, em recull els somnis que el meu desig ha anat buidant, mentre jo sangloto. El meu cos ha anat perdent consistència, fins que he acabat estarrasada a terra, acariciant la paret amb els dits humits i deixant-hi la marca de la meva intimitat. El sol em desperta dolçament, com una picada d'ullet malintencionada. La matinada sembla irreal. He perdut la noció del temps. Només la tinc a ella dins del cap i em lamento de la meva inacció la nit anterior. Trec el cap per la finestra i inspiro el gèlid aire hivernal que em penetra i m'esquinça fins al punt més íntim del meu pit. Des d'aquí es veuen les closes inundades i immutables, també la carena esmolada. Res no em desperta el més mínim interès. Només ella i la cadència accelerada de la seva respiració.

Recordo que avui hi ha mercat a la vila comtal. Camino entre secs canyissars i tamarius, la senalla penjada a l'espatlla i un sender ben llarg per endavant. Fa fred, però el simple record del paller em reencén les brases. Arribo a les muralles, les travesso i vaig decidida cap a la plaça. Passo pels laberíntics carrerons, m'omplen d'angoixa, fins que entre dues desgastades teulades veig l'imponent catedral, amb les diverses paradetes ínfimes al seu peu. La peixatera, sempre tan cofoia, em saludai ,com de costum, m'aturo a la fruiteria. Començo a mirar quina poma és la més brillant, per clavar-li queixalada allà mateix. Però en tocar la fruita noto que crema i no la puc seguir sostenint. Cau a terra i es maca. Els meus ulls no són els únics que impacten contra la fruita suïcida. N'hi ha dos més que conec prou bé i que no s'amaguen de creuar-se amb els meus. El meu esguard decau, però encara soc a temps d'entreveure una mà agafant una magrana de color de fusta encesa. No em perdo cap dels seus moviments, lents, discrets. Veig com col·loca el dit anular a la part superior, l'acaricia i hi enfonsa el dit suaument. Se m'entretalla la respiració. Apuja la mirada i veig que té els ulls clavats en mi. Em ruboritzo, avergonyida del formigueig sobtat que comença pel clatell i que acaba per estendre-se'm per tot el cos, en especial a l'entrecoix. Tenia la ment col·lapsada, com si la necessitat de trobar una resposta a tot el que estava tenint lloc al meu fervor interior no tingués cap mena de solució. L'única reacció que em vaig veure capaç de fer va ser prendre-li d'un revolada la magrana i vaig tornar en mi, amb la brasa suspesa entre les dues mans. No gosava mirar-la. Estava massa enutjada intentant dominar l'avidesa desmesurada que se m'estava despertant. Va somriure múrrriament com quan algú aconsegueix allò que planeja. La sang em va començar a bullir, però no de ràbia, sinó de pura necessitat carnal. Ella, la

desencadenant del meu conflicte interior. Ens vam entendre de seguida, i ens vam separar, mudes, preparant el desenllaç. Tot tenia un altre color, la tornada se'm va fer eterna. Tot em semblava, tanmateix, molt més ple de vida. La primavera renaixia en mi. El paller havia deixat de ser el que era. No era qüestió de llum ni de color, només d'aquella temperatura que canviava, que pujava, i pujava, i no parava, i continuava. L'estómac se'm regirava només de pensar-hi. Ara, el terreny de joc ja no era la magrana, era jo. Tan bon punt vaig veure l'entrada al paller el món em va caure a sobre. Des de quan el cervell i el cor no es posen d'acord?.I, no sé com, una mossegada al coll va fer que em quedés perplexa, amb la mà a la maneta. Va ser ella qui la va abaixar i em va introduir a dins del nostre cau celestial. No tenia res controlat, res del que estava succeint entrava dins dels meus plans. "Deixa't anar" em va dir a cau d'orella mentre treia una meitat de la nostra magrana i li feia una queixalada sense manies. El suc vermell li regalimava per tot el cos, començant pel coll i perdent-se entre les seves cames. L'hi volia treure amb els dits, amb els llavis, amb la llengua... Sense dubtar-ho em va estirar del vestit, i va començar a deixar caure gotes de magrana sobre el meu coll. Jo patia, no volia que se m'embrutés el vestit. Però de seguida me les va treure, xuclant-me-les; la meva ànima perillava. Les esgarriances em recorrien el cos, se'm van eriçar els pèls i la pell se'm tornava més sensible. Qualsevol contacte em feia contenir l'alè i tancar les parpelles. Ella només tenia un color. Va tornar a acostar els seus llavis a la meva orella i em va dir, mentre m'oferia l'altra meitat de la magrana, "tota teva. Sorprèn-me". I la va deixar caure sobre la meva mà trèmula. La vaig tastar mentre la meva boca s'emplenava de dolçor i en vaig compartir el contingut embriagador amb ella; el petó més dolç i sincer que mai havia fet. I això només era el principi. Vam continuar amb el delit de dues amants que busquen una casa pel seu amor. El ritme dels petons es va fer frenètic; l'orella, la galta, els llavis, el coll... i el traçat s'iniciava novament. Les dents ja començaven a fer-se notar: juganeres, reclamaven el seu espai. L'excitament es feia palès a cada gest, mentre els llistons de fusta tremolaven amb la nostra respiració. Les seves mans m'acaronaven afamades. Les volia percebre per tot arreu del meu cos, ara completament nu, sense excepció. La seva boca reclamava la meva font de delit humit. Vaig començar a fer el mateix amb ella; volia estar a la seva alçada. Les seves corbes apareixien mig desdibuixades per la claror minsa que no s'atrevia a entrar pels finestrals. M'hi acostava temeràriament, sota una llum que apareixia enrojolada per la vergonya de l'escena. Les resseguia, primer amb la vista, com qui ressegueix una carena, després ho feia amb la punta del nas. Vaig anar baixant pel congost, mentre tancava els ulls. Amb les parpelles flonjament tancades pel seu roent pitram, hi estava bé, però no en tenia prou, en volia més. Afrodita m'esperava al cim, tota encesa, i la volia complaure. Enmig de la palla, tenia la sensació que se li accelerava la respiració quan li passava la llengua pels endurits mugrons, mentre amb la punta dels dits m'anava dibuixant la seva figura dins meu. La llum del capvespre que dequeia i nosaltres compartíem un mateix neguit, el de no ser descobertes. No podíem parar de besar-nos, i a cada glopada d'aire els nostres cabells es confonien en una sola Medusa. En retiro un floc de la meva boca, cada cop més humida per la seva saliva. D'aquesta en sortia un baf pesat i ella m'anava somrient, picardiosa. Les fustes al nostre voltant cruixien amb el vent, sense cap mena de treva, igual que les esgarriances que ella em suscitava quan em mossegava els voltants del llombrígol. I continuava baixant. Vaig notar el seu alè que m'embolcallava cada cop amb més pressió. La seva llengua se'm passejava llargament pels engonals mentre el cabells em pessigollevan les cuixes. Vaig perdre el control de tot el que sentia per complet per centrar-me exclusivament en ella i els seus fluids. El meu cos es movia en la foscor d'una lluna nova que no ens permetia de veure res, ni les ombres que abans es desdibuixaven entre la roba perduda per terra. La pressió que exercia sobre meu feia que les cames deixessin de ser meves per sotmetre's a un estrement que no podia controlar. Em costava agafar aire. Un arbre

va fremir en la distància, la saba en brollava, explosiva, i les fulles gemegaven. La son
ja no va tornar.
QUETEIX

POESIA GUANYADORA

CUMPLE SESENTA Y NUEVE

Si con tu edad no te llevas,
perdona, mas considera
que esa cifra fuera
el acceso que esperas,
para irte de marimorena.

El guarismo tiene guasa,
se enrosca como una casa que te llama,
te apresa, y al momento, te embelesa.

Son dos números
que a todo el mundo causan ardor profundo.
Sí, dije dos números.

El primero cual halcón ramero
que vuela por el cielo.

El segundo, más placentero,
repta por el suelo.

Cada cual mira su plumero y
aplica su pérfido suero
queriendo ser el primero.

No se estila la sorpresa,
el deleite está en la espera
y en mantener la sexera
pulcra, lista y espesa.

El arranque está servido,
ya no hay que pararle,
recordarás lo vivido
si te empeñas en ganarle.

Gimas o grites,
admira, no los evites
y aunque sean gigantes
no te atragantes.

Versátil el guarismo,
al tiempo llena gargantas,
que esconden lenguas largas,
todo da lo mismo.

Y ahora les presento:
El seis con salero,

el nueve con esmero
y con miedo en el trasero.

Deja que lleguen,
Deja que jueguen,
Ladys and gentlemen,
¡El sesenta y nueve!

CHEPE

PIULADA GUANYADORA

Confinados antes de las ocho

La butaca verde junto la ventana. Montada sobre a ti a horcajadas, aceleramos el ritmo hacia el orgasmo. Los #aplausosdelas8 nos esperaban.

CONFINADA